

Arrest

nr. 95 607 van 22 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 19 februari 2012 en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 25 mei 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die diezelfde dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Irakese nationaliteit en bent u een sjiïet van Arabische origine. U bent in 1991 geboren in Bagdad en heeft er ook steeds gewoond. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen. U maakte in Bagdad de middelbare school af. Daarna kon u hogere studies aanvatten in Kirkuk maar u besliste dat niet te doen en te gaan werken aangezien u thuis de enige kostwinner was.

Uw vader had zijn eigen vrachtwagen en werkte dikwijls voor aannemers die voor de Amerikaanse troepen werkten. Hij moest goederen transporteren naar verschillende legerbases. Op 1 april 2006 was hij op weg naar Fallujah en werd zijn vrachtwagen tegengehouden door terroristen. Ze lieten hem uitstappen en vermoordden hem naast zijn vrachtwagen. Daarop werd zijn vrachtwagen in brand gestoken. Dit hoorde u van een aannemer die getuige was van het voorval. Het lijk van uw vader werd meegenomen door de terroristen. Na enkele dagen belden ze jullie op en vroegen ze 150.000 dollar losgeld voor zijn lijk. Jullie weigerden en enkele maanden later werd het lijk van uw vader uiteindelijk gevonden. U diende klacht in en er kwam een onderzoek maar u weet nog steeds niet precies wie uw vader vermoordde.

In de wijk Al Jamila waar u toen woonde verslechterde de situatie. Eerst en vooral overleed uw grootvader waardoor jullie financiële situatie heel slecht werd. Jullie moesten een hoge huurprijs betalen en u was de enige kostwinner. Daarnaast waren er ook vele extremistische groeperingen zoals het Mehdi leger actief die jonge mensen kwamen lastig vallen. Ze kwamen u verschillende keren vragen om u bij hen aan te sluiten. Op feestdagen kwam u ook buiten en droeg u strakke broeken en een modern kapsel. Daar werd u ook op aangesproken. Een aantal van uw vroegere schoolvrienden werden zelfs onlangs vermoord omwille van hun westerse kledingstijl.

Omwille van deze problemen verhuisden jullie naar de wijk Al Risala maar ook daar kende u problemen. Deze keer kende u een probleem omwille van uw werk. Na de dood van uw vader was u in zijn voetsporen gestapt en was u voor verschillende aannemers en bouwfirmas gaan werken die vooral op militaire bases actief waren. Met dit werk verdiende u beter dan op meeste andere plaatsen daarom nam u het risico. U werkte eerst voor de firma Salamat Al Iraq, als assistent van een vrachtwagenchauffeur. Jullie moesten goederen ophalen in Basra en die naar verschillende militaire bases brengen over gans Irak. Soms werden jullie ook beschoten. In 2009 ging u werken voor de firma Al Tama en werkte u hoofdzakelijk op de militaire luchthaven Al Muthanna te Bagdad als lader en lossers van vrachtwagens.

Op 3 januari 2012 keerde u met het openbaar vervoer terug van uw werk op de luchthaven naar huis. Toen u van de bus stapte en richting uw huis wandelde werd u benaderd door een witte wagen met vier gemaskerde inzittenden. Een van hen richtte een pistool op u en noemde u verrader. Hierop zette u het op een lopen en vluchtte een nabijgelegen markt binnen. U belde uw moeder en vertelde haar wat er gebeurd was. U vroeg haar om jullie huis te verlaten en naar de broer van uw vader te komen die in de wijk Sheikh Omar woonde.

Twee dagen later keerde u terug naar uw huis in de Al Risala wijk om spullen op te halen. Toen vond u er een dreigbrief. Hiermee ging u onmiddellijk naar de politie en u vertelde hen wat er enkele dagen eerder gebeurd was. De politie nam hier nota van en ging ter plaatse om een plaatsbeschrijving van het incident op te maken. U verbleef een eind bij uw oom maar u besliste toch om Irak te verlaten.

Op 9 februari 2012 verliet u uiteindelijk Irak en vertrok u naar België. U kwam hier aan op 19 februari 2012 en vroeg daags nadien asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een bewijs van gedwongen verhuis van de wijk Al Risala naar de wijk Sheikh Omar van 20 januari 2012, een voedselrantsoenkaart van 2010 – 2011, een attest van het hof van beroep van Al Rusafa betreffende de dood van uw vader van 17 juli 2011, een attest van de Al Sadr districtsraad waarin de dood van uw vader wordt bevestigd, een brief van het Al Jazeir politiebureau aan de onderzoeksrechter van Al Sadr betreffende de dood van uw vader van 18 mei 2006, een verklaring van uw moeder betreffende verdwijning vader van 5 november 2006, een tweede verklaring van uw moeder betreffende de dood van uw vader, een bewijs van legalisatie van de documenten die u voorlegt betreffende de dood van uw vader, twee foto's van een uitgebrande vrachtwagen, uw identiteitskaart van 20 maart 2011, uw woonkaart van 1 november 2011, uw nationaliteitsbewijs van 3 november 2006, een brief van Salamat Iraq ter staving van uw tewerkstelling ginds, brief van de firma Tama ter staving van uw tewerkstelling van 4 september 2009, een aangifte bij de politie van Al Doura van het incident van 3 januari 2012, een vaststelling van het plaats delict door de politie van 6 januari 2012, een proces verbaal opgesteld door de rechtbank van Al Doura op 7 januari 2012, een dreigbrief, een badge van uw voormalige werkgever die geldig is tot 31 december 2011.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat u Irak verlaten hebt uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor wat betreft de moord op uw vader in 2006 dient gesteld te worden dat er een aantal tegenstrijdigheden bestaan tussen uw verklaringen onderling als tussen de verschillende documenten die u neerlegt ter staving hiervan en uw verklaringen.

Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw vader vermoord werd, dat zijn lijk naast zijn vrachtwagen lag, dat niemand het mocht meenemen en dat ze vervolgens zijn lijk enkele dagen later op straat gooiden (zie administratief dossier). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS op 30 maart 2012 verklaarde u dat uw vader zijn lijk werd meegenomen door terroristen, dat deze jullie na een periode opbelden en 150.000 USD aan losgeld vroegen voor zijn lijk (CGVS, 30 maart 2012, p. 9). Later specificeerde u nog dat de terroristen u een maand na de dood van uw vader belden met de vraag om losgeld (CGVS, 30 maart 2012, p. 16) en dat zijn lichaam uiteindelijk 7 à 8 maand na zijn dood op straat werd gevonden (CGVS, 18 april 2012, p. 8). Het is uiterst bevreemdend dat u tijdens het gehoor bij DVZ geen melding maakt van de vraag om losgeld voor zijn lijk en nog meer bevreemdend is het dat u eerst verklaart dat zijn lijk "enkele dagen" later werd gevonden en vervolgens beweert dat dit "7 of 8 maand" nadien gebeurde. Verder is het ook zeer vreemd dat u enerzijds verklaart dat u op de hoogte werd gebracht van de dood van uw vader door een bevriende aannemer die uw vader ter plaatse had zien vermoord worden (CGVS, 30 maart 2012, p. 8; CGVS, 18 april 2012, p. 8) en dat anderzijds in de verklaringen van uw moeder van 5 november 2006 en van 21 mei 2006 met geen woord gerept wordt over de moord op uw vader. Uit beide verklaringen valt enkel af te leiden dat uw vader zou gekidnapt zijn door terroristen en dat er losgeld gevraagd werd voor uw vader (zie vertalingen documenten in administratief dossier). Indien jullie echter van verscheidene getuigen gehoord hadden dat hij vermoord werd naast zijn wagen dan kan redelijkerwijs verondersteld worden dat uw moeder hier ook melding van maakt op het politiebureau. Daarnaast bevatten zowat alle documenten die u neerlegt ter staving van de dood van uw vader een aantal eigenaardigheden. Het eerste document, van 17 juli 2011 (document 3 in administratief dossier) blijkt afkomstig te zijn van het Hof van Beroep van Al Rusafa hetgeen eerder eigenaardig is aangezien het zéér de vraag is wat een Hof van Beroep te zien heeft met registratie van overleden personen. Het tweede document van 18 oktober 2007 (document 4 in administratief dossier) blijkt gericht te zijn aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken, hetgeen ook eerder vreemd is aangezien het ook hier de vraag is wat mogelijks de rol van het Ministerie van Buitenlandse Zaken kan zijn bij de behandeling van een moord op een vrachtwagenchauffeur, een louter binnenlandse aangelegenheid. Voor zowel het verslag van het politiestation Al Jazeir als de verklaring van uw moeder (documenten 5 en 7 in administratief dossier) geldt dat blijkt uit de vertaling dat de som losgeld aangegeven werd in het Arabisch als 15 "deftar" hetgeen letterlijk vertaald wordt als "boekjes" (CGVS, 30 maart 2012, p. 16) en eerder informeel taalgebruik is waarvan het weinig waarschijnlijk is dat het gebruikt wordt in officiële documenten. In de andere verklaring van uw moeder van 5 november 2006 (document 6 in administratief dossier) wordt gevraagd om het Al Jazeir politiestation op de hoogte te brengen van het incident terwijl uit het attest van dit politiestation van 18 mei 2006 duidelijk blijkt dat zij reeds lange tijd op de hoogte waren. De foto's die u voorlegt van een uitgebrande vrachtwagen kunnen afkomstig zijn van eender welke vrachtwagen. Voor wat betreft de documenten die u neerlegt dient er ook nog vermeld te worden dat blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat bijna alle officiële Iraakse documenten eenvoudigweg te verkrijgen zijn tegen betaling. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

Het bovenstaande noopt ons ertoe te besluiten dat er aan de moord op uw vader, geen geloof kan gehecht worden en dat deze feiten geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van het Vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingstatuut.

Voor wat betreft de problemen die u kende in de wijk Jamila dient gesteld te worden dat deze ook weinig plausibel zijn. Zo verklaarde u enerzijds aangesproken te worden door extremistische groeperingen zoals het Mehdi leger met de vraag om u bij hen aan te sluiten (CGVS, 30 maart 2012, p. 6). Een ander probleem dat u in deze periode had was dat u door extremisten gevisieerd werd omwille van uw Westerse kledingstijl (CGVS, 30 maart 2012, p. 7). Beide zaken lijken echter haaks op elkaar te staan. Het is weinig aannemelijk dat extremistische groeperingen net die personen aanspreken om zich bij hen aan te sluiten die er zichtbaar een andere levensvisie op nahouden. Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt dat u nooit echt wezenlijke problemen gekend hebt met zij die u wilden rekruteren. U verklaart dat ze kwamen vertellen over de bezetter en u vervolgens vroegen om u bij hen aan te sluiten. Toen u dit weigerde was hun reactie negatief en wachtten ze een moment af om wraak te nemen (CGVS, 30 maart 2012, pp. 6 – 7). Het betreft hier echter een loze bewering die u geenszins hebt weten

hard te maken. Wat betreft uw Westerse kledingstijl gaf u zelf aan dat het voor u niet dermate belangrijk was om dergelijke kleren te dragen (CGVS, 18 april 2012, p. 9). Indien u aldus problemen zou gekend hebben omwille hiervan, dan nog volstaat het om eenvoudigweg uw kledingstijl aan te passen. Ook deze feiten vormen aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van het Vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingstatuut.

Voor wat tenslotte het incident in de Al Risala wijk betreft blijkt dat deze enerzijds weinig plausibel zijn en anderzijds blijkt ook dat er een aantal tegenstrijdigheden bestaan tussen uw verklaringen onderling en tussen uw verklaringen en de documenten die u hieromtrent neerlegt. Zo is het ten eerste weinig plausibel dat u als eenvoudige lader en lossers (CGVS, 30 maart 2012, p. 12) zou bedreigd worden omwille van uw werk. Het is weinig waarschijnlijk dat extremistische groeperingen energie zouden investeren in het opsporen en vervolgen van personen met een dergelijk laag profiel als het uwe. Daarnaast is het ook nogal vreemd dat u tijdens uw eerste gehoor bij DVZ aangaf dat het incident dat u meemaakte plaatsvond midden 2011 terwijl u op het CGVS steeds aangaf dat het incident plaatsvond op 3 januari 2012 (CGVS, 18 april 2012, p. 3). Het feit dat men u niet alles liet vertellen en u soms niet liet uitspreken doet geen afbreuk aan het feit dat het hier een ernstige tegenstrijdigheid tussen beide verklaringen betreft (CGVS, 18 april 2012, p. 10). Daarnaast verklaarde u ook dat de politie getuigen zocht maar er geen vond omdat er niemand wilde getuigen (CGVS, 18 april 2012, p. 4) terwijl er in de vaststelling van het plaats delict dat u voorlegt staat dat de agent die de vaststelling deed wel getuigen gezien had (document 17 in administratief dossier). Verder is het ook vreemd dat in het proces-verbaal dat u voorlegt staat dat in de dreigbrief staat dat "als je je werk niet stopt de dood je lot zal zijn" terwijl in de dreigbrief zelf, die u eveneens voorlegt, staat dat u speciale informatie geeft aan de Amerikanen en de politie over "de helden van Irak" in ruil voor enkele dollars en dat u daarvoor verwittigd wordt (zie documenten 18 en 19 in administratief dossier). Gezien u naar aanleiding van deze dreigbrief klacht ging indienen bij de politie is het niet geloofwaardig dat u de inhoud van die brief niet kon weergeven op dat ogenblik.

Al het bovenstaande noopt ons ertoe te besluiten dat er aan de door u aangebrachte kernelementen uit uw asielrelaas, geen geloof kan gehecht worden en dat deze feiten geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van het Vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingstatuut.

Indien u van mening bent dat u een verhoogd risico loopt door uw werk op militaire basissen dan staat het u steeds vrij om een ander werk te zoeken waarbij u minder risico zou lopen.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviseerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Bagdad", d.d. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c, van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig "middel" voert verzoeker vooreerst aan dat hij alleen maar de feiten kan bevestigen, "hetzij dat zijn vader vermoord werd door terroristen die het lijk van zijn vader hadden meegenomen en er losgeld voor vroegen; dat het lijk uiteindelijk 7 à 8 maand later werd teruggevonden bij de wetsdokter in het ziekenhuis". Verzoeker merkt op dat het feit dat er aanvankelijk in de documenten niets stond in verband met de moord, te wijten is aan het feit dat er op de plaats van het incident aanvankelijk geen lijk werd aangetroffen. Volgens hem dient in dit kader toch bijzondere aandacht te worden gegeven aan het feit dat hij op het ogenblik van de feiten nog maar 14 à 15 jaar oud was en die feiten ondertussen jarenlang achter hem liggen. Het is dus, zo meent hij, helemaal niet verwonderlijk indien de versies omtrent deze feiten bij de verschillende gehoren enkele nuances kunnen bevatten. Bovendien, zo vervolgt hij, moet opgemerkt worden dat hij dagenlang onderweg was geweest toen hij hier op 20 februari 2012 aankwam om asiel aan te vragen en zijn reis zeer moeilijk en hard was geweest. Hij wijst erop dat hij onmiddellijk gehoord werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl hij nog verdwaasd en uitgeput was van de reis, zodat hij tijdens dat gehoor niet bijster alert was. Tenslotte moet men ook weten dat de vertalingen bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer vaak weinig precies zijn en er nogal approximatieve verklaringen genoteerd worden, aldus verzoeker die vervolgens opmerkt dat hij ter staving van het incident met zijn vader ook een aantal documenten heeft aangevoerd en hij vraagt de Raad deze opnieuw te willen beoordelen. Verzoeker merkt ook op dat hoe erg het incident met zijn vader ook was, dit geen aanleiding voor hem was om Irak te ontvluchten. Wat zijn persoonlijke problemen betreft die hem zijn land van herkomst deden ontvluchten, is verzoeker van mening dat deze volledig geminimaliseerd worden. "Nu hij nog niet werd omgebracht kan men achteraf stellen dat de beweringen van verzoeker dat hij in gevaar was, slechts een loze bewering was", aldus verzoeker. Volgens hem is niets echter minder waar en hij verwijst in dit opzicht naar talrijke vrienden die wel gevisieerd werden en intussen vermoord zijn. Verzoeker geeft aan te hebben verklaard dat extremistische groepjes in de wijk deden wat ze wilden en iedereen probeerden te intimideren, en dat zelfs de politie bang van hen was en niets kon ondernemen. Hij werd, zo voegt hij eraan toe, heel vaak door hen aangesproken, waarbij ze hem intimideerden, dan wel motiveerden om zich bij hen aan te sluiten, afhankelijk van de situaties en de personen. Verzoeker, die erop wijst dat ze hem hoe dan ook meermaals aanspraken op zijn kledingstijl, merkt verder op dat het geweld in de Al Jamila wijk zeer aanwezig was en het gevaar dus verre van hypothetisch, maar integendeel zeer reëel. Hij is van mening dat het argument dat hij zijn problemen zou kunnen beperken door zijn kledingstijl aan te passen niet pertinent is en stelt dat dit zeker niet zou volstaan om hem uit het vizier van de extremistische groeperingen te onttrekken. Voorts oppert verzoeker dat hij alleen maar kan bevestigen dat het incident

dat de aanleiding was van zijn concrete vlucht op 3 januari 2012 plaatsvond, *“waarna hij ook de volgende periodes correct kon situeren”*. Het feit dat er op het verslag van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere datum vermeld staat, is volgens hem volledig te wijten aan een misverstand. Hij ziet trouwens niet in hoe hij zich met meer dan zes maanden zou kunnen vergissen, te meer hij de gebeurtenissen na het incident correct heeft kunnen situeren tot aan zijn vertrek. Verzoeker acht de argumentatie van de bestreden beslissing hoe dan ook bijzonder zwak. Dat het niet plausibel is dat hij als eenvoudige lader en lossers geïdende zou worden is, zo meent hij, een louter subjectieve beoordeling die losstaat van de realiteit. Dagelijks worden onschuldige burgers en mensen met een laag profiel zoals hij het slachtoffer van geweld in Irak, aldus verzoeker. Volgens verzoeker wil de vaststelling dat er getuigen waren nog niet zeggen dat deze personen daadwerkelijk willen getuigen. Voorts poneert hij dat *“er (...) geen tegenstrijdigheid is tussen de inhoud van het Pv waarin”* hij *“stelde dat hij in de dreigbrief bedreigd werd te stoppen met werken of anderszins gedood te worden en dat in de dreigbrief zelf waarin de formulering inderdaad enigszins anders voorkomt maar wel op hetzelfde neerkomt”*. Hierbij dient, aldus verzoeker, herinnerd te worden aan het feit dat hij geen letterkennenaar is. Tot slot werpt verzoeker op dat hij het niet eens is met de inschatting van de veiligheidssituatie in Bagdad of minstens met het feit dat hij er niet in gevaar zou zijn, en dit omwille van het heersende willekeurig geweld. Volgens verzoeker neemt het geweld weer toe en hij behoudt, zo merkt hij op, het recht om hierop terug te komen ter zitting. UNAMI bevestigde, zo besluit hij, in zijn recentste rapport over 2011 dat het geweld helemaal niet onder controle is en ook recent gebeurden er weer erg bloedige aanslagen waarbij tientallen burgers omkwamen.

2.2. De asielaanvraag van verzoeker wordt door het Commissariaat-generaal afgewezen om reden dat: (i) aan de moord op zijn vader geen geloof kan worden gehecht, (ii) zijn verklaringen betreffende de problemen die hij in de wijk Jamila kende weinig plausibel zijn, (iii) wat het incident in de Al Risala wijk betreft, enerzijds zijn verklaringen evenmin plausibel zijn, en anderzijds er een aantal tegenstrijdigheden bestaan tussen zijn verklaringen onderling en tussen zijn verklaringen en de documenten die hij hieromtrent neerlegt, en (iv) er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

2.3. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

In tegenstelling tot wat verzoeker thans in zijn verzoekschrift voorhoudt, bevatten de verschillende versies die hij omtrent de moord op zijn vader gaf geenszins *“enkele nuances”*, doch is er daarentegen sprake van manifeste tegenstrijdigheden. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken - waarvan hij het verslag ondertekende waardoor hij aangaf zich akkoord te verklaren met de inhoud ervan - stelde verzoeker dat *“(…) op 01/04/06. Tegen avond belde een ondernemer waarmee vader samenwerkte ons: “vader had vertraging en ik ben gaan kijken en zag onderweg zijn camion, die uitgebrand was; het lijk van vader lag naast de camion, maar het lijk mocht men niet meenemen” Daarna hebben de ouders het lijk van vader genomen en op de weg gegooid. Dat was enkele dagen later”*. (Vragenlijst DVZ 20 februari 2012, p. 3). Echter, in strijd hiermee verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal dat de terroristen het lijk van zijn vader meenamen, dat zij hen een maand later opbelden en losgeld vroegen voor het lijk, en dat uiteindelijk zes à zeven maanden nadien het lichaam van zijn vader bij een wetsdokter werd teruggevonden (Gehoorverslag CGVS 30 maart 2012, p. 8, 9 en 16 en Gehoorverslag CGVS 18 april 2012, p. 8). De Raad ziet niet in hoe verzoekers jeugdige leeftijd op het ogenblik van de feiten enigszins vermag te verklaren of te rechtvaardigen waarom hij zes jaar na de feiten in het kader van zijn huidige asielprocedure dermate uiteenlopende en tegenstrijdige versies gaf omtrent de moord op zijn vader, een bijzonder ingrijpende gebeurtenis in zijn leven. Dat verzoeker zoals zo vele andere kandidaat-vluchtelingen een zware en moeilijke reis achter de rug had en hierdoor tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verdoemd en “niet bijster alert” zou zijn geweest, biedt evenmin een afdoende verklaring. Bovendien verklaart dit geenszins waarom de verklaringen die hij tijdens zijn verschillende gehoren omtrent de moord op zijn vader aflegde enkele tegenstrijdigheden vertonen met de documenten die hij dienaangaande neerlegde. Zo blijkt dat verzoeker enerzijds verklaarde dat een bevriende aannemer ooggetuige was van de moord op zijn vader, die op 1 april 2006 zou hebben plaatsgevonden, en dat hij

hen hierover quasi onmiddellijk informeerde, terwijl in de verklaringen van verzoekers moeder d.d. 21 mei 2006 en 5 november 2006 met geen woord wordt gerept over de moord op zijn vader, maar hierin enkel wordt gesteld dat zijn vader gekidnapt werd door terroristen en losgeld werd gevraagd. Verzoekers huidige uitleg dat er in de bewuste documenten nergens gewag wordt gemaakt van moord omdat er op de plaats van het incident aanvankelijk geen lijk werd aangetroffen, is allerm minst ernstig en kan geenszins worden gevolgd. Immers, gelet op het feit dat een bevriende aannemer hen meteen op de hoogte had gebracht van de moord op zijn vader waarvan hij getuige was en gelet op het feit dat de terroristen hen een maand na de moord, oftewel begin mei, zouden hebben opgebeld en *“150.000 dollar voor het lijk van (...) vader”* vroegen (Gehoorverslag CGVS 30 maart 2012, p. 8,9 en 16 en Gehoorverslag CGVS 18 april 2012, p. 8), kan redelijkerwijs worden verondersteld dat verzoekers moeder van de moord op haar echtgenoot melding zou hebben gemaakt op het politiebureau. Gelet op wat vooraf gaat kan aan de moord op verzoekers vader geen geloof worden gehecht. Ofschoon die moord, zo betoogt hij thans in zijn verzoekschrift, geen directe aanleiding voor hem was om zijn land van herkomst te ontvluchten, doet de vaststelling dat zijn verklaringen hieromtrent manifeste tegenstrijdigheden bevatten en deze bovendien ook in strijd zijn met enkele documenten die hij dienaangaande aanbracht, op ernstige wijze afbreuk aan verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker legde ook tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de problemen die hij in de Al Risala wijk zou hebben gekend en die de aanleiding vormden van zijn vlucht uit Irak. Immers, waar hij tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken het incident waarbij men vanuit een auto een wapen op hem richtte, midden juli 2011 situeerde, verklaarde hij nadien op het Commissariaat-generaal dat dit incident op 3 januari 2012 plaatsvond (vragenlijst 20 februari 2012, p. 3 en gehoorverslag 18 april 2012, p. 3). Thans bevestigt verzoeker dat *“het incident dat aanleiding was van zijn concrete vlucht plaatsvond op 3 januari 2012”*. Hij wijt het feit dat er in het verslag van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken een andere datum staat vermeld, aan een misverstand, doch deze algemene bewering biedt geenszins een afdoende verklaring voor de tegenstrijdigheid. Het verslag van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken werd door verzoeker ondertekend waarmee hij te kennen gaf dat het overeenstemt met de inlichtingen die hij er verstrekke en deze inlichtingen oprecht zijn.

Verzoekers verklaringen omtrent de problemen in de Al Risala wijk vertonen daarenboven ook tegenstrijdigheden met enkele documenten die hij ter staving van die beweerdde problemen neerlegde. Zo stelde verzoeker dat de politie getuigen zocht, maar er geen vond omdat niemand wilde getuigen, terwijl uit de vaststelling van het delict blijkt dat de agent die de vaststelling deed wél getuigen gezien had. Verzoekers verklaring als zou het feit dat er getuigen waren nog niet willen zeggen dat die personen daadwerkelijk willen getuigen overtuigt geenszins. Voorts leest men in het door verzoeker neergelegde proces-verbaal dat in de dreigbrief staat dat *“als je je werk niet stopt de dood je lot zal zijn”*, terwijl in de dreigbrief zelf, die hij eveneens aanbracht, staat dat verzoeker speciale informatie zou hebben gegeven aan de Amerikanen en de politie over helden in Irak, in ruil voor enkele dollars, en dat hij daarvoor verwittigd wordt. Verzoekers verweer geen letterkustenaar biedt geen afdoende verklaring voor de grote inhoudelijke verschillen tussen de dreigbrief en het proces-verbaal.

Wat tot slot de beweerdde problemen in de wijk Jamila betreft, is, in tegenstelling tot wat verzoeker thans voorhoudt, de argumentatie van de commissaris-generaal omtrent verzoekers westerse kledingstijl wel degelijk pertinent. Immers, verzoeker wijst er thans in zijn verzoekschrift zelf op dat verschillende van zijn vrienden omwille van hun westerse kleding werden gevisieerd en vermoord. Bij het Commissariaat-generaal sprak verzoeker in dit verband over *“in totaal 150 jongeren”* die om die omwille van hun westerse klederdracht zouden zijn vermoord. Dat verzoeker niettemin westers gekleed bleef gaan, terwijl hij het blijkens zijn verklaringen niet echt belangrijk vond om dergelijke kleren te dragen, relativeert op ernstige wijze de ernst en de geloofwaardigheid van de problemen die hij omwille van zijn westerse stijl beweerdelijk zou hebben gekend. De commissaris-generaal merkte ook terecht op dat het weinig aannemelijk is dat extremistische groeperingen net die personen die er zichtbaar een andere levensvisie op nahouden, zouden aanspreken om zich bij hen aan te sluiten.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van voormelde wet blijkt uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal vooreerst niet betwist dat er nog

steeds sprake is van veiligheidsincidenten in verzoekers regio van herkomst. Op grond van een analyse van de actuele veiligheidssituatie (Subject Related Briefing, "Irak, de actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Bagdad" van 5 januari 2012 toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt echter dat er actueel in Bagdad geen situatie van 'open combat' heerst en de aanwezige incidenten eerder gericht van aard zijn tegen bepaalde groepen of hooggeplaatste individuen, dat de veiligheidssituatie er sedert enkele jaren verbeterd is, het geweld er niet aanhoudend is en de impact op het leven van de gewone Iraakse burger eerder beperkt. Met recht kon de commissaris-generaal op grond van deze analyse dan ook besluiten dat er actueel in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de beoordeling door de commissaris-generaal van de situatie in Bagdad in het licht van voormelde bepaling in een ander daglicht stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER